

AKP'nin Kürt açılımını, bir seçim yatırımı olarak kullandığı ortaya çıktı

“Kürtler duygusal insanlardır. Durup dururken kırdınız onları... Eliniz boş gidip selam verseydiniz de yeterdi aslında” diyenler haklıydı.

Başından beri bu “açılım” denilen saçmalığın, ne denli onur kırıcı ve ahmakça olduğunu hatırlatmıştık. Kürtleri PKK ile özdeşleştirip, onların üzerinde siyaset yapan DTP... Kürtleri Türkiye’den koparıp “azınlık” muamelesi yapmaya ve himmette bulunmaya kalkan, ama bunu dahi beceremeyen AKP, ülkemiz ve milletimiz için tam bir şansızlıktı.

Kürt açılımını fırsat bilip iktidara şirin gözükme yarışına giren... Neyin ne olduğunu bilmeden iktidara yalakalık yapan yazarlar-aydınlar-sanatçılar... Tümünü el ele verip çok kötü bir şey yaptılar:

Otuz yıldır üzerlerinden oynanan onca oyuna karşı yine devletine küsmeyen Kürtleri kırdılar... Hiçbir dönemde Türk-Kürt ayrımı böyle derin olmamıştı. Hiçbir zaman Türkler ve Kürtler birbirlerini “azınlık” ya da “çoğunluk” saymamıştı. PKK bunu bile başaramamıştı. “Açılım” dedikleri garip şeyin daha ilk günlerinde, bunun tüm AKP açılımları gibi “fiyasko” ile sonuçlanacağını yazanları suçlayanlar şimdi utanmalıydı.

Bunun bir fiyasko olacağı ta başından sırtmaktaydı. Oysa bir içten selam vermeniz bile yeterli sayılırdı...”

David L. Phillips Yahudisinin küstahlığı

Bir zamanlar Karen Fogg diye bir kadın vardı. Resmi görevi Avrupa Birliği’ne Türkiye’de temsilcilik yapmaktı. Ama o Türkiye’yi yönetmeye kalkışmıştı. Şimdi David L. Phillips adında bir Yahudi aynı küstahlığı yapmaktaydı. “Türkiye ile Irak Kürtleri arasında güven tesisi” ve “PKK problemi” konulu raporlar hazırlamıştı. David L. Phillips, Mesud Barzani’ye de çok yakındı. Belirgin bir Kürt sempatizanıydı! Zaten son raporunun zeminini teşkil eden 13-15 Nisan 2009

Yazar Osman ERAYDIN
23 Kasım 2009

tarihli Washington toplantısını, oradaki Kürt Enstitüsü'nün Başkanı Necmeldin Kerim'le birlikte hazırlamıştı. Bu demektir ki o toplantıdan hangi sonucun çıkmasını istiyorlarsa, onları söyleyecek isimleri çağırılmışlardı.

Phillips, Mesud Barzani'den ve onun siyasi emellerinden hazzetmeyen Türklere çok kızılıyordu. "Türkiye'nin Barzani'ye bağımsız devlet başkanı muamelesi yapmasını" isteyen önerilerde bulunuyordu. Örneğin "Kürdistan Bölge Yönetimi Türkiye'nin bazı illerinde ticaret büroları açmalı, bunlar daha sonra konsolosluga dönüştürülmelidir" diyordu. Ve bu talimatlarını Ahmet Davutoğlu, gururla gerçekleştiriyordu!

Konsolosluk açmak ancak bağımsız devlete ait bir hak olduğunu bunlar mutlaka biliyordu.

"Eğer Türkiye, Kürtlerin haklarını kısıtlar veya Kerkük'ün statüsü için yapılacak referandumu engellemeye (kalkar), ya da PKK'yı vurma amacıyla büyük bir askeri operasyon başlatırsa, Avrupa Birliği'nde Türkiye'ye karşı olanlar, bu durumu Ankara'nın adaylığını engellemede bahane olarak kullanabilir" diyordu. Yani egemenlik hakkımızı kullanmayalım diye aba altından sopa gösteriyordu.

Tehdidini onunla sınırlı tutmuyor; "ABD müttefik olarak, Türkiye ile Irak Kürdistan'ı arasında bir seçim yapma konumunda kalmak istememektedir" diyordu.

Görüyor musunuz 57 yıldır "sadık dostumuz, müttefikimiz" dedikleri ABD ve AB Türkiye'yi ne kadar ucuza elden çıkarıyordu?

Başka saçmaları da vardı. Örneğin "1925'te Kürtler, Osmanlı idaresi altındaki bağımsızlığa tekrar kavuşmak için ayaklanma başlattı" diyordu.

Şeyh Sait isyanı hangi "bağımsızlığa tekrar kavuşmak için" yapıldı da haberimiz yoktu?

"Tayyip Erdoğan basın, örgütlenme ve ifade özgürlükleri üzerindeki kısıtlamaları kaldırdı (...)

yargının bağımsızlığını genişletmek üzere önlemler aldı” diyordu.

Anlayamadık, acaba başka bir ülkedeki Tayyip Erdoğan’dan mı söz ediyordu?

Bülent Ecevit döneminde yapılan ve “Kürtçeyi yasak dil olmaktan çıkartan” Anayasa değişikliklerini Adalet ve Kalkınma Partisi’nin gerçekleştirdiğini de bu zattan öğreniyorduk!

Hayalcilerin hayâsızlıkları

Recep Bey’in yerli akıl hocası kendisini şimdiden sözde “Kürdistan”ın genel valisi olarak gören milletvekilinin oğludur. Resmen “devlet memuru” ya da “kamu görevlisi” olarak atanamayacak, yani bozuk sicili itibarı ile “memur olamayacak” konumdadır. Üstelik Recep Bey’in danışmanlarından bazıları da bu statüde bulunmaktadır.

Recep Bey’in gölgesi gibi olan bu “sırdaş”ın bulunduğu sofrada tesadüfen karşılaştığını söyleyen birisi şunları aktarıyordu: Konuştuğumuz önemli bir konu “Ergenekon”du.

“Daha yolun başındayız” diye hararetle anlatmaktaydı... “Daha yapılacak çok şey var!..” diye hava atmaktaydı. Başımı yana yatırdım ve tam bir teslimiyet görüntüsünde dinlemeye başladım. Recep Bey’in gizli danışmanı anlaşılmasın bir şekilde coşmaktaydı... Çünkü zamanı dardı ve anlatması gereken çok şey vardı.

Bu olayı “Recep Bey’in kudreti” olarak görüyordu. “Talimatı da açık, desteği de” dedikten sonra; “Tayyip Bey sözünün eridir. Bu işe girenlere öyle bir garanti verdi ki; bu tür bir güvenceyi belki de bu ülke tarihinde kimse kimseye vermemiştir” diyordu. Recep Beyin:

“Yargı’daki kanadına; PKK’lılar ile Ergenekoncular için aynı dönemde AF çıkartacağız. Bir taşla iki kuş vuracağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. İkiyden çok kuş vuracağız. Öncelikle sizleri de af kapsamına alacağız. Bu size benim namus sözümdür, şeref sözümdür. Biz emredene kadar ne yapip edin bunları içeride tutun. Elinizden geleni ardınıza koymayın. Çünkü af sizleri de

Yazar Osman ERAYDIN
23 Kasım 2009

kapsayacak” dediğini naklediyordu.

İnsan ister istemez düşünüyordu:

Son dönemlerde toplumda bir çıldırma eğilimi görülüyor. Önüne gelen, insanları adeta doğruyor. Sonra da pişmiş kelle gibi sırtıp kuzu kuzu hükmünü bekliyor. Sanki herkese böyle genel bir af garantisi verilmişse benziyor.

Gizli Danışman devam ediyordu: Recep Bey şu talimatı buyurmuş:

“Elinizden geleni ardınıza koymayın. Kılıfına uydurun. Gerekeni yapın. Talimatlarıma harfiyen uyun. Metin olun, sakın olun. Ben burda olduğum müddetçe, iki cihan bir araya gelse size kimse dokunamaz”

Gerçekten; “Kuralı, yasası, ahlakı ve sınırı belli olmayan böyle genel bir emir” veriliyor muydu?

Bu pervazsızlığın perde arkası

“GLADIO” şu “ERGENEKON” adlı süreci başlatan gerçek güçtür, arkasında Siyonist Yahudi Lobileri vardı. Recep Bey’de, Fetullah Gülen’de diğerleri de GLADIO’nun figüranlarıydı. “GLADIO” Türkiye’deki teşkilatını daha zinde hale getirmek hesabındaydı. Bu arada, GLADIO gücü ile elde ettiklerini paylaşmayan bazı görevlilerini de infaz ettirip harcamaktaydı. Resmi ve özel yetkili figüranlar ise bu süreci kendi gelecekleri için kullanmaya çalışmaktaydı. [\[1\]](#) **İşte bunların Ergenekon hesapları ne ise, Kürt açılımı da aynı şeytani amaçlıydı.**

Tam bir maskaralık yaşanmaktaydı

Başbakan Erdoğan’ın ağzından açılım lafı ilk çıktığında AKP bir hayli puan toplamıştı!

Ülke içinde toplumsal barışa susamış kitleler, Erdoğan'ın ağzından dökülen açılım lafına dört elle sarılmıştı. Ancak, böyle önemli bir projenin yandaşlarını çoğaltacak politikalar yerine sanki karşıtlarını çoğaltacak bir üslupla hareket etmeleri şaşırtıcıydı! Bir de ne yapmak istedikleri konusunda ortaya net bilgiler koyamamaları giderek aleyhlerinde bir havanın oluşmasına yol açmıştı! Kimse çözümsüzlükten yana olanlara prim vermezken, Başbakan Erdoğan ve kurmaylarının çözüm olarak ne düşündüklerini net olarak ortaya koymamış olmaları kafaları karıştırmıştı. Bir de çözüm diye yola çıkanların ciddi bir hazırlıkları olmadığı için olsa gerek kendilerinden başka kimseyi önemsememeleri de aleyhlerine olmaya başladı! Böylesine önemli bir sorunun çözümü için yola çıkanların büyük bedel ödemeleri de kaçınılmazdı ve işin başında "Bedeli ne olursa olsun" gibi büyük laflar ediyorlardı! Ama hepsi tam bir fiyaskoyla sonuçlanacaktı.

Kısaca açılım denilen şey içi boş bir çerçeveyi andırıyordu. İktidar ortaya içi boş bir çerçeve koymuş, herkes gelsin eteğindeki taşı bunun içine döksün, ortaya bir belge çıksın diyordu! Bu içi boş çerçeve iktidarın da TBMM içindeki muhalefetin de ne kadar matrak bir durumda olduğunu gösteriyordu. İktidar mensupları bu içi boş çerçeveyi öve öve bitiremiyorlar ne kadar mübarek(!) bir şey olduğunu anlatıyordu. Ama "Açılım çerçevesinde içinde ne var?" denildiğinde kem-kümden başka bir şey duymak mümkün olmuyordu! TBMM içindeki muhalefet ise içeriği belirsiz bir çerçeve için kıyamet koparıyordu! Hiçbiri bu girişimin perde arkasından ve dış bağlantılarından konuşmaya yanaşmıyordu!

DTP PKK'dan beter şımarmıştı!

"Yine adına "Barış Mitingi" denirdi ve barışı bozanın "PKK olduğunu" Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda bağırarak dünyaya duyurmak çok anlamlı haykırış sayılırdı. Tarihe geçerd. Anlayana ders çıkardı. BOP'un babası, İsrail'in kuklası ABD gâvurunun akli şaşar, Ortadoğu'da 200 yıldır "böl ve yönet" sinsiliğinin yürütücüsü İngiliz, hayatının şokunu yaşardı. Alman, Fransız, Yunan, İsrail'in Ortadoğu bürolarındaki ajanlarının bile; "30 yıldır üzerlerinde oynadığımız oyuna rağmen Kürtler ile Türkler birbirlerine küsmüyor, tek devlet altında yaşamaktan vazgeçmiyorlar" diye avunmak durumunda kalırlardı...

Oysa Diyarbakır mitingini düzenleyip halkı çoluk-çocuk-kadın-erkek-yaşlı-genç meydana toplayanlar; "PKK en büyüktür. Dağ en büyük güçtür. Çıkacak dağ her zaman bulunur. Gerçek harita İmralı'da hazırlanandır. Cin şişeden çıktı. Kürt aidiyeti en üst seviyeye ulaştı. Kürtleri Türklerden boşanmaya iten nedenler vardır" türü cümlelerle bölünmüşlük bilincinin oluştuğunu vurgulamaktaydı. ABD ve İngiltere'ye çok güvenip, Anadolu topraklarında "yeni bir İsrail yaratma" kabarmasına giriyorlardı.

Diyarbakır'daki miting teröre karşı yapılsaydı; "böl ve yönetçi" emperyalizme Anadolu tokadı olacaktı. Altın fırsat kaçırılmıştı. DTP PKK'nın aynısıydı ve hepsi İsrail ve Siyonist uşağıydı" tespitleri elbette haklıydı!.

DTP'lilerin namus ve şerefi bu kadardı!..

DTP Diyarbakır Milletvekili Aysel Tuğluk, demokratik açılım sürecinin tıkanması halinde ayrılmayı tartışmaya başlayabileceklerini açıklamıştı. "Akıllı devlet, Öcalan'ı sürece katar" buyurmuşlardı.

Oysa bunlar milletvekilleri görevine başlarken aşağıdaki yemini yapmışlardı... Hem de namusları ve şerefleri üzerine:

"Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Anayasaya sadakattan ayrılmayacağıma; büyük Türk Milleti önünde namusum ve şerefim üzerine and içerim."

Tam böyle bir süreçte Türkiye'nin Azerbaycan topraklarını işgal ettiği için Ermenistan'la 16 yıl önce kesilen ilişkilerin yeniden kurulması da emperyalist güçlerin dayatmasıydı.

Bu amaca yönelik protokolün açıklanması Batı'da memnuniyet fakat Azerbaycan'da haklı bir tedirginlik yaratmıştı. Çünkü yılbaşına kadar Türkiye'nin sınırını açması gibi Bakü yönetiminin istemediği "vahim" bir gelişmenin gerçekleşmesi tehlikesi vardı. Süreç ABD Başkanı Obama'nın nisanda Türkiye'ye gelişi ile başlamış; Türk ve Ermeni dışişleri bakanları ile görüşerek "ilişkilerin normalleştirilmesi için tarafları hızla anlaşma yapmaya" çağırmıştı. Gizli İsrail sayılan İsviçre'nin aracılık ettiği görüşmelerin sonunda çıkan mutabakat, Bakü'de geçen baharda olduğu gibi yine köpüklü bir öfke seli doğurması riskini taşımaktaydı. Hatırlanacağı gibi o yüzden Başbakan Erdoğan mayısta Azerbaycan'a giderek Meclis'te konuşmuş ve güvence vermek zorunda kalmıştı. Ama bizleri olduğu gibi, Azerileri de aldatmıştı...

“PKK'nın silah bırakmasına 'derin devlet' engel çıkarmaktaymış!..

İsveç'te yaşayan Kürt kışkırtıcısı Kemal Burkay, PKK'nın Türkiye Derin Devletince bilinçli olarak oluşturulduğunu ve Kürtlerin taleplerini terörize ederek sorunun bastırılmasında araç haline sokulduğunu öne sürüyordu. Burkay, “TSK'yı” kastederek "Bazı çevreler PKK'nın silah bırakmasını engelliyor" iddiasında bulunuyordu. AKP'ye yönelik Darbe girişimlerine dikkat çeken Burkay, şiddete son vermeyen PKK'nın aynı amaçlarla kullanıldığını söylüyordu.

Eski PKK'lı Kemal Burkay, Öcalan'ın yakalanıp Türkiye'ye getirildiğinde PKK'ya silah bıraktırma yönünde kararlar aldığını söylüyor, bu çerçevede örgütün adını önce KADEK ve Kongra-Gel olarak değiştirip daha önceki programını da terk ettiğini hatırlatıyordu. Fakat devletin buna bir cevap vermediği iddiasında bulunuyordu. "Maalesef derin devlet bunu istemedi" diyen Burkay, iddiasına açıklık getirirken, "2004 yılından sonra PKK tekrar hareketlendirildi. Dikkat ederseniz, bu aynı zamanda hükümeti devirme planlarının, AKP hükümetini devirmek için belli güçlerin harekete geçtiği dönemlerdir" ifadelerini kullanarak yılan gibi zehirli yalanlarını kusuyordu. Bu dönemde hazırlandığı öne sürülen Ayışığı ve Sarıkız gibi darbe planlarına sözü getirip, örgüte yeniden PKK adının verildiğini, daha da şahinleştirildiğini ve yeniden silahlı çatışmaların başladığını ileri sürüyordu. "Bu, bence Öcalan vasıtasıyla PKK'nın yeniden yönetilmesi olayıydı." diyen Burkay, örgütün bağımsız olmadığını belirtiyordu. "Yakalandığı andan itibaren Öcalan, İmralı'da derin devletin kontrolündeydi. Eğer oradan örgütünü yönetebiliyorsa, bu derin devlet istediği içindir. Eğer Genelkurmay silahların susmasını istiyorsa bu mümkündür. Yani, Öcalan'ın söyleyecekleri, kendisine söylenenlerdir." şeklinde imalarda bulunuyor ve TSK'yı suçluyordu. Kemal Burkay, iddialarını şöyle sürdürüyordu: "Ergenekon'u nasıl kullanıyorlarsa, PKK'nın eylemlerini de öyle kullanmak istediler. Bu çatışma ortamının sürmesinden bazı çevreler yarar umdu. Onların işi galiba bu, yani çatışma ortamının devamında faydaları var. Yoksa işsiz kalacaklar. İmtiyazlarını yitirecekler, statükoyu sürdüremeyecekler" diyerek, AKP'li yandaş medyanın desteklediği odaklardan beslendiğini gösteriyordu.

Güneydoğu'ya Kıbrıs benzetmesi yapıyordu

Kendi önerilerini de sıralayan Burkay, tartışılacak görüşler ortaya koyuyor, Federasyon talebini gizlemiyor, örnek olarak Kıbrıs'ı gösteriyordu. Ada'da 150 bin Türk olduğunu, federal bir yapı kurulduğunu, Türk tarafının bunu bile az görüp konfederasyon istediğini dile getiriyordu. Türkiye'de ise en kötü ihtimalle 10 milyon Kürt nüfus yaşadığını ifade ederek, şu soruyu yöneltiyor: "Kıbrıs'ta 150 bin Türk için istediğimiz şeyi niye bu bölgedeki insanlarımız için de istemeyelim?" diyordu.

1937 Tunceli doğumlu Burkay, eğitimci bir babanın oğlu olarak gençlik yıllarında köy öğretmenliği yapmış. 1960 yılında Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirip, kısa bir dönem kaymakamlık stajının ardından avukatlığa başlamıştı. Elazığ ve Tunceli'de avukatlık yapıp, ardından siyasete atılmıştı. 12 Eylül'den sonra bir nevi sürgün hayatı yaşayan Burkay, 30 seneye yakındır yurtdışındaydı. Kemal Burkay'ın Güneydoğu'ya federasyon teklifini, Ergenekon ve TSK tespitlerini ballandıra ballandıra aktaran Zaman Gazetesi ise bu tavrıyla Fetullahçılarla PKK'lıların aynı Siyonist mutfaktan beslendiklerini gösteriyordu. [2] Üstelik bunları fetullahçı ve Amerikan uşağı Zaman Gazetesi de aynen haber yapıyordu.

Bin yıllık kardeşlikten sonra, ayrılık yararlı mı?

Kürt açılımında can alıcı soru: Devletin muhatabı kim olacaktır? Buna DTP'nin yanıtı hazır: 'PKK muhatap alınmalıdır!' Çünkü şimdi Kürt halkı lehine bazı gelişmeler varsa buna PKK'nın sayesinde ulaşılmıştır. PKK olmasaydı 'Kürt açılımı' da olmazdı. O halde devletin muhatabı PKK'dır! Bu tümünden yanlış bir bakış açıdır.

Önce, Kürtlerin geçmişte bazı haksızlığa uğramış olması, PKK'nın işlediği cinayetleri ve terörü haklı gösteremeyecektir. Haksızlıkları gidermenin tek yolu insanları öldürmek değildir. Bu isyandır, hıyanettir, kabul edilemez. İkincisi, devlet, terör örgütünü muhatap olarak kabul edemez. Kabul ederse, şiddeti ödüllendirmiş ve özendirmiş olur. Üçüncüsü, Türkiye'de haksızlığa uğrayan tek küme Kürtler değildir. Türkiye, sınıflı bir toplumdur.

Maalesef, eşitsizlik ve haksızlık yaygındır. Sadece Kürtlerin uğradığı haksızlığı öne çıkarıp diğerlerini görmezlikten gelemeyiz. Sorun, temel insan haklarının ve özgürlüklerin benimsenmesi, demokrasinin güçlendirilmesi ile çözülebilir. Aslında 'Kürt sorunu' ile değil, insan hakları ve özgürlükler sorunuyla karşı karşıyayız. Konuya geniş bir açıdan yaklaşmak hem gerçekçi, hem de pratik olacaktır. Dördüncüsü, PKK Türkiye'nin bölünmesini ve Müslüman Kürtlerin Marksistleşip dinsizleşmesini savunmuş bir örgüttür. Gerçi şimdilerde 'bölücülükten vazgeçtik' diyorlar, ara sıra Din istismarına soyunuyorlar, ama pek inandırıcı olamıyorlar.

Ve DTP'liler, 'Kafamız kızarsa tekrar bölücü oluruz haa' diye sık sık devleti tehdit etmekten geri durmuyorlar. Diğer bütün koşullar elverişli olsa bile, devletin bu tehditlere boyun eğerek PKK'yı veya DTP'yi muhatap kabul etmesi beklenemez! Beşincisi, seçimle gelen DTP kendisini milletimizin meşru temsilcisi olarak saymıyor, ama bir terör örgütü olan PKK'yı meşru temsilci

Yazar Osman ERAYDIN
23 Kasım 2009

olarak görüyor ve ileri sürüyorsa, bunun arkasında başka güçler aranmalıdır. DTP, PKK'yı desteklemese belki muhatap alınırdı. Ama şimdi bu fırsatı da kaçırmıştır. Altıncısı, önce Apo'nun, sonra Ahmet Türk'ün söylediği '20 milyon Kürt' iddiası da abartıdır. Bu sayıda Kürdü temsil ettiklerini ileri sürüyorlar. Ama DTP'nin seçimlerde aldığı oy oranı ancak yüzde 5 civarındadır. Bu durumda akla şu gelmiyor mu: Ya Kürtlerin sayısı 20 milyondan çok azdır, ya DTP ve PKK Kürtleri temsil etmekten uzaktır... Aslında her ikisi birden doğru sayılmalıdır.

Bir de Kürtleri nasıl tanımlayacağımız sorunu vardır. Zazalar, Kırmançiler ve diğerleri, hangisi Kürttür, hangisi değildir? 20 milyon hesabının dayanağı nedir? Ya yarı Türk, yarı Kürt olanlar, onlar hangi sınıfa dahil edilecektir? Demek ki en iyisi sorunlarımızı çözüp birlikte yaşamaya devam etmektir. Bin yıllık kardeşlikten sonra "kalleşliğe kalkışmak" eblehlik hatta kahpeliktir.

Şimdi biraz geriye dönelim ve bir hatırlatma yapalım. Müstakbel Genelkurmay Başkanı olarak gösterilen Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Işık Koşaner komutanlığı devralırken şöyle demişti:

"Bölgemizde renkli devrimlerle, rejimler ve sınırlar değiştiriliyor."

Paşa, bu saptama ve uyarılarıyla, aziz Milletimizin sessiz çığlıklarına tercümanlık etmiştir.

[1] 11 Ağustos 2009 / Cem Yaren

[2] 19 Ağustos 2009 / Zaman